

2. सुराजन् 1) adj. einen guten Fürsten habend: देश AK. 2,1,13. — 2) f. सुराज्ञी N. pr. eines Dorfes P. 4,1,29, Schol.
 सुराजि m. N. pr. eines Mannes R. 7,43,2.
 सुराजीव (सुर + जी०) m. Lebensunterhalt der Götter, unter den Beinen. Vishnu's Pāṇḍar. 4,3,120.
 सुराजीविन् (सुरा + जी०) adj. von Branntwein lebend; m. Branntweinbrenner oder Schenkwirth H. 901. Jāṇ. 1,164.
 सुराज्ञी s. u. 2. सुराजन्
 सुराणापनीय m. pl. N. einer Schule Ind. St. 3,274.
 सुरार्ति adj. gute Gaben bringend: वक्ष्यः RV. 5,79,4. Götter 9,81,4. 10,65,4. 78,3.
 सुरादति m. Branntweinschlauch Pāṇḍar. Br. 14,11,26.
 सुराधम (सुर + ध्र०) adj. der Niedrigste —, Schlechteste unter den Göttern Buḥ. P. 3,18,3.
 सुराधर (सुरा + धर) m. N. pr. eines Asura Kathās. 47,15.
 सुराधस् 1) adj. a) Wohlthaten erweisend, freigebig RV. 3,33,12 (pl. ०धास्). 4,2,4. 5,4. दाता मयानि मयवा सुराधाः 17,8. 8,14,12. 46,24. 54,12. 57,6. 10,143,4. Vāṇ. 1,1. 2,1. VS. 20,11. ऋच. 2,10,6. — b) Gaben empfangend, wohlhabend RV. 1,23,6. 3,53,13. — 2) m. N. pr. eines Mannes (nach Comm.) RV. 1,100,17. mit dem patron. Vārshagira RV. Anukr. Aṅgīrasa Ind. St. 3,244,6.
 सुरार्धन (सुरा + 2. धान) adj. (f. ई) Surā enthaltend: कुम्भी VS. 19,16.
 सुराधिप (सुरा + ध्र०) m. der Fürst der Götter, Bein. Indra's MBh. 3,11938. R. 1,63,27. R. Gorr. 1,66,2. Kathās. 53,121. LA. (III) 92,6. Buḥ. P. 10,18,28.
 सुराधीश (सुरा + ध्र०) m. ein Fürst der Götter, pl. Buḥ. P. 10,63,9. sg. Bein. Indra's Naish. 22,43.
 सुराध्यक्ष (सुरा + ध्र०) m. Leiter der Götter, Beiw. Brahman's Hariv. 8874. Kṛṣṇa's 10403. Īva's Īv.
 सुराध्वज (सुरा + ध्र०) m. die Fahne —, das Aushängeschild eines Schenkwirthe M. 9,237. MBh. 5,5420 (vgl. u. बैडाल in den Nachträgen).
 सुरानक (सुरा + ध्र०) m. eine Trommel der Götter Buḥ. P. 7,8,26.
 सुरानन्द (सुरा + ध्र०) m. N. pr. eines Lehrers der Haṭhavidjā Verz. d. Oxf. H. 233,6,4 v. u.
 सुरात (सुरा + ध्र०) m. N. pr. eines Rākshasa Buḥ. P. 9,10,18.
 सुराप adj. Branntwein trinkend, -trinker Īṇ. 15,15,14. Kauç. 11. M. 9,235. 11,49. 149. 249. 12,56. Jāṇ. 3,207. MBh. 5,270 (वक्त्र). 12,5969. R. 2,91,50 (100,49 Gorr.). Spr. (II) 2198. Weber, Kṛṣṇa. 224. Mārk. P. 14,91. Buḥ. P. 6,2,9. f. छा und ई P. 3,2,8. Vārt. 5. Buḥ. P. 6,2,27. ई M. 5,90. Jāṇ. 1,73. 3,6.
 सुरापगा (सुरा + ध्र०) f. Götterfluss, Bez. der Gaṅgā Ġāṇ. im ÇKDā. Kin. 5,40. Kathās. 73,97. am Ende eines adj. comp. Sāh. D. 128,13.
 1. सुरार्पाण (०पान) n. Surā-Genuss Çat. Br. 1,6,2,2. 4. ०पान TS. 2,5,2,1. Nir. 6,27. M. 9,237. 11,56. 92. 98. MBh. 1,8248. fg. 7724. 13,4639. Spr. (II) 4492. Ind. St. 2,14. Weber, Rīmat. Up. 355. Mārk. P. 17,83. 113,5. Verz. d. Oxf. H. 8,4,40. 281,6,11.
 2. सुरापाण (०पान) 1) adj. Surā trinkend Spr. (II) 4778 (०पान). —

- 2) ०पाण m. pl. Bein. der Prākja P. 8,4,9, Schol.
 सुरापान s. सुरापाण.
 सुरापार्ति adj. (f. छा und ई) der Surā getrunken hat P. 4,1,53, Schol.
 सुरापौथ 1) m. = 1. सुरापाण Air. Ba. 8,8. — 2) adj. = 2. सुरापाण Buḥ. P. 6,9,1. 5.
 सुराबलि m. eine Surā-Darbringung empfangend TBr. 1,7,6,5.
 सुराब्धि m. das Branntweinmeer Mārk. P. 54,7.
 सुराभाग m. = सुरामण्ड Çabda. im ÇKDā.
 सुराम (6. सु + राम) adj. VP. Pāt. 5,37 (ohne Avagraha) ergeszend: Soma RV. 10,131,4. 5.
 सुरामण्ड m. die schmackhafte obere Schicht vom Branntwein AK. 2,10,43.
 सुरामन् adj. = सुराम. Soma VS. 21,12.
 सुरामय (von सुरा) adj. aus Surā bestehend Mahābh. zu VS. 20,76.
 सुरामुख 1) adj. Surā im Munde habend. — 2) m. N. pr. eines Schlangendämons MBh. 1,1553.
 सुरामेक (सुरा + मेक) m. eine best. Harnruhr Çāṅg. Sāh. 1,7,43.
 सुरामेहिन् adj. an dieser Krankheit leidend Suç. 2,77,21.
 सुरायुध (सुरा + ध्र०) n. ein Geschoss der Götter Kumāras. 2,20.
 सुरारि (सुरा + ध्र०) m. 1) ein Feind der Götter, ein Asura (auch Rākshasa) H. 238. R. 4,43,33. Mārk. 174,1. Ragh. 14,20. Kumāras. 3,9. Spr. (II) 7127. Kathās. 45,378. Mārk. P. 18,54. fg. ०कृत् Beiw. Vishnu's Tīrthādīt. im ÇKDā. — 2) N. pr. a) eines Fürsten MBh. 3,78. — b) eines Krankheitsdämons Hariv. 9561.
 सुरारिष m. N. pr. eines Krankheitsdämons Hariv. 9560.
 सुरार्दन (सुरा + ध्र०) m. Peiniger der Götter so v. a. ein Asura Mārk. P. 18,44.
 सुरार्क (सुरा + ध्र०) 1) adj. der Götter würdig. — 2) n. a) gelber Sandel Rāṇ. 12,25. — b) Gold Çabdārthak. bei Wilson.
 सुरार्क m. eine best. Pflanze, = बर्बर Rāṇ. 10,173.
 सुराल m. N. pr. eines Lehrers Verz. d. Oxf. H. 55,6,13.
 सुरालय (सुरा + ध्र०) m. 1) Götterwohnung: तैत्त च गिरिश्रेष्ठं कुरु देव सुरालयम् Hariv. 6370. der Himmel H. 87. R. 4,42,2. Ragh. 16,34. Kathās. 52,364. Mārk. P. 61,54. Bez. des Sumeru AK. 1,1,4,15. — 2) Gotteshaus, Tempel Jāṇ. 2,228. Kāraka 1,8. Vāṇ. Bṛh. S. 9,42. 39,2. 96,4. Kathās. 27,152. 189. 121,181. Buḥ. P. 7,15,49. 10,69,6. — 3) Wind H. 170, wenn सु० st. मु० gelesen wird.
 सुराव (6. सु + राव) m. N. pr. eines Rosses MBh. 3,8631.
 सुरावनि (सुरा + ध्र०) f. der Erdboden — so v. a. die Mutter der Götter, Bein. der Aditi Mārk. P. 105,15.
 सुरावत् (von सुरा) adj. mit Surā versehen RV. 1,191,10. यज्ञ VS. 19,82. Çat. Br. 12,8,4,2.
 सुरावली f. Titel einer Schrift Verz. d. Tüb. H. 20.
 सुरावारि m. Branntweinmeer H. 1075.
 सुरावास (सुरा + ध्र०) m. Aufenthaltsort der Götter, N. eines Tempels Rāṇ-Tar. 1,86.
 सुरावत् adj. von Branntwein umgeben, m. Bez. der Sonne H. 1. 8.
 सुराश्रू (सु० + श्रू) adj. von Branntwein übermüthig, pl. ०श्रू RV. 8,21,14.